

Dulcea
ELIBERARE

Jamie
McGuire

Traducere din engleză de
Deniz Otay

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Design copertă: Sarah Hansen, Okay Creations,
www.okaycreations.com

Director Producție:
Cristian Claudiu Cöban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Cristina Niță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGUIRE, JAMIE

Dulcea eliberare / Jamie McGuire; trad. din engleză de
Deniz Otay. - București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0539-7

I. Otay, Deniz (trad.)

821.111

Titlul original: Beautiful Redemption
Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2015 by Jamie McGuire

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul unu

Singurul lucru real era controlul. Învătasem încă de la o vârstă fragedă că planificând, calculând și observând poți evita majoritatea lucrurilor neplăcute — riscul inutil, dezamăgirea și, cel mai important, suferința.

Totuși, nu a fost întotdeauna ușor să plănuiesc să evit dimensiunea neplăcută, un aspect care a devenit vizibil în mod flagrant în lumina difuză din Cutter's Pub.

Reclamele luminoase, cam o duzină, atârdate pe pereți și iluminatul slab al becurilor din tavan peste sticlele de lichior din spatele barului erau prea puțin liniștitoare. Orice altceva nu făcea decât să sublinieze cât de departe mă aflam de casă.

Lemnul de hambar reciclat din care erau ridicați pereții și cel de pin albicios mânjit cu vopsea neagră fuseseră alese special ca să facă spațiul din Midtown să arate precum o crâșmă, însă era prea curat. Nici o sută de ani de fum de țigară nu reușiseră să se impregneze în vopsea. Pereții nu rosteau șoapte despre Capone sau Dillinger.

Stăteam de două ore pe același scaun, renunțând să mai despa-
chetez cutiile din noua mea locuință. Pe cât posibil, pusesem
deoparte obiectele care ar fi putut indica cine sunt. Era mult mai
atractivă ideea de a explora noul meu cartier, în special în aerul
incredibil de plăcut al serii, cu toate că era ultima zi din februarie.
Îmi trăiam proaspăta independență, căreia i se adăuga libertatea de a
nu avea acasă pe nimeni care să aștepte să-i raporteze pe unde umblu.

Perna de pe scaun pe care o țineam caldă era acoperită cu un
înlocuitor de piele portocaliu și, după ce băusem un procent conside-
rabil din prima mea de relocare pe care Biroul Federal de Investigații
mi-o depusese cu atâta generozitate în cont în după-amiaza aceea,
mă descurcam destul de bine în încercarea de a nu cădea.

Ultimul dintre cele cinci Manhattanuri băute în acea seară mi-a
alunecat în gură din paharul elegant, sfârșindu-mi pe gât. Bourbonul
și vermutul dulce aveau gust de singurătate. Care, cel puțin, mă făcea
să mă simt ca acasă. Totuși, *acasă* era la mii de kilometri distanță și
părea cu atât mai departe cu cât stăteam mai mult pe unul dintre cele
douăsprezece scaune fără spătar aliniate de-a lungul barului curbat.

Cu toate acestea, nu mă simțeam pierdută. Eram o fugară. În
noua mea locuință se aflau teancuri de cutii, cutii pe care le împache-
tasem cu entuziasm, în timp ce fostul meu logodnic, Jackson, stătea
bosumflat într-un colț al apartamentului micuț pe care îl împărțeam
în Chicago.

Să mergi mai departe — asta era secretul ca să avansezi în FBI,
iar eu devenisem foarte pricepută la asta, într-un timp record. Când
i-am spus lui Jackson prima dată că urma să fiu transferată la San
Diego, a fost complet nederanjat de situație. Până și la aeroport, chiar
înainte să plec, mi-a promis că puteam face relația să funcționeze.
Jackson nu știa să meargă mai departe. Mă amenințase că avea să mă
iubească pentru totdeauna.

Am clătinat paharul de cocteil din fața mea, zâmbind în expec-
tativă. Barmanul m-a ajutat să îl așez pe tejgheaua din lemn, cu
zgomot, după care mi-a mai turnat unul. Coaja de portocală și

cireașa dansau lent undeva între suprafață și fundul paharului — la fel ca mine.

— Țsta e ultimul pentru tine, dragă, a spus, ștergând teigheaua barului la stânga și la dreapta mea.

— Nu te mai speti atâta muncind. Nu dau bacșiș chiar atât de mare.

— Agenții federali niciodată nu dau, a spus el fără a părea să mă judece.

— E chiar atât de evident? l-am întrebat.

— Mulți dintre voi locuiesc în zonă. Cu toții vorbiți la fel și vă îmbătați mângă în prima noapte pe care o petreceți departe de casă. Nu-ți face griji. Nu scrie FBI pe fața ta.

— Slavă Domnului că nu, am răspuns, ținând paharul în mână.

Nu vorbeam serios. Iubeam FBI-ul și tot ce ținea de el. Îl iubeam chiar și pe Jackson care, la rândul său, era tot agent.

— De unde te-ai transferat? m-a întrebat.

Tricoul său cu anchior negru și strâmt, unghiile fără cuticule și freza aranjată la perfecție cu gel îi trădau zâmbetul seducător.

— Chicago, i-am răspuns.

Și-a țuguiat buzele ca un pește, iar ochii i s-au mărit.

— Ar trebui să sărbătorești.

— Presupun că nu ar trebui să fiu supărată decât dacă n-aș mai avea niciun loc în care să fug.

Am luat o înghițitură și mi-am lins de pe buze fierbințele de burbon afumat.

— Oh. Fuși de fostul?

— În branșa mea, niciodată nu reușești să fuși cu adevărat.

— Oh, drace. E și el agent? Nu te ușura tot acolo unde mănânci, scumpo.

Mi-am plimbat degetul pe marginea paharului.

— Nu te prea antrenează nimeni pentru asta.

— Știu. Se întâmplă adesea. Mereu văd asta, a spus el, scuturând din cap, în timp ce spăla ceva într-o chiuvetă plină de spumă din spatele barului. Locuiești în apropiere?

L-am privit fix, fiind circumspectă când cineva putea detecta un agent și-i punea prea multe întrebări.

— Ai să vii des pe aici? a adăugat el, clarificând scopul primei întrebări.

Dându-mi seama încotro se îndrepta cu investigația asta, am dat din cap.

— Probabil.

— Nu-ți bate capul cu bacșișul. E costisitor să te muți și la fel e și să bei ca să uiți ce ai lăsat în urmă. Te poți revanșa mai încolo.

Vorbele lui m-au făcut să zâmbesc într-un fel în care nu o mai făcusem de luni bune, chiar dacă, probabil, asta observam doar eu.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Anthony.

— Îți spune cineva Tony?

— Nu și dacă vrea să stea să bea aici.

— Am înțeles.

Anthony s-a îndreptat spre cealaltă clientă din bar, în noaptea asta târzie de luni — sau în dimineața asta de marți, după alții. O femeie îndesată, de vârsta a doua, care avea ochii roșii și umflați, și purta o rochie neagră. Când s-a îndreptat spre ea, ușa s-a deschis larg, iar un bărbat cam de vârsta mea a dat buzna înăuntru, așezându-se la două scaune distanță de mine. Și-a slăbit nodul cravatei descheindu-și nasturele de sus al cămășii Oxford albe, călcate perfect. Mi-a aruncat o privire și, în acea fracțiune de secundă, ochii lui verzi-căprui au surprins tot ce voia să știe despre mine. Apoi și-a întors privirea.

Mi-a vibrat celularul în buzunarul jachetei și l-am scos să verific. Era încă un mesaj de la Jackson. În dreptul numelui apărea îngheșuită între două paranteze cifra șase, indicând numărul de mesaje pe care mi le trimisese. Cifra aceea prinsă între paranteze mi-a amintit de ultima oară când m-a atins — într-o îmbrățișare din care a trebuit să scap cu forța.

Mă aflam la trei mii patru sute șaizeci de kilometri de Jackson, iar el încă avea puterea de a mă face să mă simt vinovată — însă nu suficient de vinovată.

Am blocat telefonul, stingându-i ecranul, fără a răspunde la mesajul de la Jackson. Apoi am ridicat degetul către barman, în timp ce dădeam pe gât ultima înghițitură din cea de-a șasea băutură.

Găsisem Cutter's Pub chiar după colțul străzii pe care era noua mea locuință din Midtown, o zonă din San Diego înghesuită între aeroportul internațional și grădina zoologică. Colegii mei din Chicago purtau gecă FBI standard peste vestele antiglonț, în timp ce eu mă bucuram de temperaturile mai ridicate decât de obicei din San Diego într-un maiou fără mâneci, o jachetă și jeansi mulați. Mă simțeam cam gătită și un pic cam transpirată. Corect, asta putea fi de la cantitatea considerabilă de băutură din corpul meu.

— Ești prea micuță ca să stai într-un loc ca ăsta, a spus bărbatul care se așezase la două scaune distanță.

— Ce fel de loc? a întrebat Anthony, arcuind o sprânceană, în timp ce strângea în pumn un pahar.

Bărbatul l-a ignorat.

— Nu sunt micuță, am spus înainte să iau o gură din băutură. Sunt minionă.

— Nu-i același lucru?

— Să știi că am și un pistol Taser cu șocuri electrice în poșetă și am și un croșeu de stânga formidabil, așa că nu întinde coarda dacă nu vrei să se rupă.

— Ești tare la kung fu.

Nu am fost atentă la el, ca să nu-i ofer satisfacție. Am privit drept înainte.

— Asta a vrut să fie cumva o remarcă rasistă?

— Cu siguranță că nu. Doar că-mi pari puțin cam violentă.

— Nu sunt *violentă*, i-am răspuns, chiar dacă era de preferat să nu par o țință ușoară, anostă.

— Oh, serios?

Nu mă întreba. Mă întărâta.

— Chiar recent am auzit că liderelor asiatice care militează pentru pace li s-au conferit titluri de onoare. Presupun că tu nu te numeri printre ele.

— Sunt și irlandeză, am mormăit.

A chicotit. Era ceva în vocea lui... ceva mai mult decât încredere în sine. Îmi venea să mă întorc și să-l privesc în față, însă am rămas cu ochii ațintiți la raftul de băuturi din celălalt capăt al barului.

După ce și-a dat seama că nu avea să primească vreun răspuns mai bun, bărbatul s-a mutat pe scaunul gol de lângă mine. Am oftat.

— Ce bei? m-a întrebat.

Mi-am dat ochii peste cap și am decis să mă uit într-un final la el. Era frumos ca vremea din California de Sud și nu putea să arate mai diferit decât Jackson. Chiar și atunci când stătea jos, îți puteai da seama că era înalt — avea cel puțin un metru nouăzeci. Ochii săi de culoarea perelor străluceau în contrast cu pielea bronzată. Cu toate că putea părea mai intimidant decât un bărbat obișnuit, nu l-am simțit ca fiind periculos — cel puțin, nu pentru mine —, chiar dacă era de două ori cât mine.

— Ce-mi cumpăr eu, i-am răspuns, fără a încerca să-mi ascund zâmbetul seducător.

Era acceptabil să las garda jos vreo oră, pentru un străin chipeș, mai ales după cel de-al șaselea pahar. Am fi flirtat, eu aș fi uitat de orice urmă de vină și aș fi plecat acasă. Poate că aș fi primit și o băutură gratis. Era un plan decent.

Mi-a zâmbit înapoi.

— Anthony, a spus, ținând un deget în sus.

— Ca de obicei? l-a întrebat Anthony de la capătul barului.

Bărbatul a aprobat din cap. Era de-al casei. Probabil că locuia sau lucra în apropiere.

M-am încruntat când Anthony mi-a luat paharul, în loc să-l umple din nou.

A ridicat din umeri și m-a privit fără vreo remușcare.

— Ți-am spus că e ultimul pentru tine.

Din vreo șase înghițituri, străinul dăduse pe gât suficient de multă bere ieftină încât să fie măcar aproape de nivelul meu de beție. Mă bucuram. Nu trebuia să mă prefac că sunt trează, iar băutura pe care și-o alesese îmi dădea de înțeles că nu era pretențios și nici nu încerca să mă impresioneze. Sau poate că doar era falit.

— Ai spus că nu pot să-ți cumpăr ceva de băut fiindcă ți-a pus Anthony o limită sau pentru că nu vrei să mă lași? a întrebat.

— Pentru că-mi pot cumpăra singură de băut, i-am răspuns împleticit.

— Locuiești prin preajmă? a întrebat.

I-am aruncat o privire.

— Abilitățile tale conversaționale precare mă dezamăgesc cu fiecare secundă.

A râs în hohote, cu capul pe spate.

— Dumnezeu, femeie. De unde ești? Nu ești de-aici.

— Chicago. Tocmai ce-am ajuns. Încă am teancuri de cutii în sufragerie.

— Știi cum e, a spus, dând din cap că înțelege și ridicând berea în semn de respect. Eu m-am mutat de două ori dintr-un capăt în altul al țării în ultimii trei ani.

— Unde?

— Aici. Apoi, la DC. După care, înapoi.

— Ești cumva politician sau lobbyist? I-am întrebat rânjind batjocoritor.

— Nici una, nici alta, a răspuns, cu o expresie dezgustată.

A luat o înghițitură de bere.

— Cum te cheamă? a întrebat.

— Nu sunt interesată.

— Țsta e un nume groaznic.

M-am strâmbat.

El a continuat:

— Asta explică mutarea. Fugi de un tip.

M-am uitat urât la el. Era chipeș, dar și arogant — chiar dacă avea dreptate.

— Și nu mă aflu în căutarea altuia. Nici pentru o aventură de o noapte, nici pentru sex de răzbunare, nimic. Așadar, nu-ți irosi timpul și banii. Sunt sigură că poți găsi o fată drăguță de pe Coasta de Vest care ar fi mai mult decât încântată să accepte o băutură din partea ta.

— Și unde mai e distracția? a întrebat el, aplecându-se ușor spre mine.

Dumnezeule, și dacă aș fi fost trează, m-aș fi îmbătat doar privindu-l.

M-am uitat la buzele lui atingând gura sticlei de bere și am simțit un spasm între coapse. Mințeam, iar el știa.

— Te-am enervat cumva? a întrebat el cu cel mai seducător zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

Proaspăt bărbierit, cu un păr șaten-deschis de doar câțiva centimetri, bărbatul acela și zâmbetul său cuceriseră tipe mult mai intimidante ca mine.

— Încerci cumva să mă enervezi? l-am întrebat.

— Poate. Felul în care îți ții gura când ești nervoasă e... al dracului de minunat. Aș putea să stau să te enervez toată noaptea doar ca să mă pot holba la buzele tale.

Am înghițit în sec.

Micul meu joc se terminase. Câștigase, și o știa.

— Vrei să plecăm de-aici? a întrebat.

I-am făcut semn lui Anthony, dar străinul a scuturat din cap și a pus o bancnotă mare pe tejghea. Băutură moca — cel puțin partea asta a planului meu funcționase. Bărbatul s-a îndreptat către ușă, făcându-mi semn s-o iau înainte.

— Pun pariu pe bacșișul de pe toată săptămâna că nu va merge până la capăt, a spus Anthony suficient de tare încât să-l audă străinul.

— Dă-l dracului, am spus, ieșind în grabă pe ușă.

Am trecut pe lângă noul meu prieten și am pășit pe trotuar, lăsând ușa să se închidă în urma noastră. M-a luat de mână, jucăuș, dar ferm, și m-a tras mai aproape de el.

— Anthony pare să creadă că o să dai înapoi, am spus, uitându-mă în sus la el.

Era mult mai înalt decât mine. Să stau atât de aproape de el era ca și cum aș fi stat în primul rând la cinema. A trebuit să ridic bărbia și să mă aplec puțin pe spate ca să-l pot privi în ochi.

M-am apropiat de el, provocându-l să mă sărute.

A ezitat, cercetându-mi chipul, iar ochii i s-au îmblânzit.

— Ceva îmi spune că, de data asta, n-am s-o fac.

S-a aplecat și, ceea ce a început aproape ca un sărut delicat, experimental, s-a transformat într-unul pasional și romantic. Buzele lui se mișcau la unison cu ale mele, ca și cum le-ar fi cunoscut dinainte, ca și cum le-ar fi fost dor de savoarea lor. Diferit de orice altceva experimentasem înainte, m-a trecut un fior electric, eliberându-mă de toți nervii. Mai făcuserăm asta de atâtea ori — într-o fantezie sau într-un vis. Era cel mai bun gen de déjà-vu.

După ce s-a retras, pentru mai puțin de o secundă a rămas cu ochii închiși, ca și cum ar fi savurat momentul. Când a privit în jos către mine, a scuturat din cap.

— Cu siguranță n-am să dau înapoi.

Am dat colțul, am traversat repede strada și am urcat pe veranda clădirii în care stăteam. Mi-am căutat cheile în geantă, am intrat amândoi și am așteptat liftul. Degetele lui le-au atins pe ale mele și, odată ce s-au împreunat, m-a tras spre el. Liftul s-a deschis și am intrat, împleticindu-ne.

M-a apucat strâns de șaolduri și m-a tras spre el, în timp ce eu căutam un anume nasture. M-a sărutat pe gât cu buzele lui catifelate, iar atunci mi s-au declanșat toți nervii din corp, dansându-mi pe sub piele. Săruturile pe care mi le presăra de-a lungul bărbiei, de la ureche până la claviculă, știau ce făc și erau experimentate. Măinile sale mă implorau să fiu și mai aproape de el, cu fiecare atingere, ca și

cum m-ar fi așteptat toată viața. Chiar dacă și eu aveam același sentiment irațional, știam că totul făcea parte din atracție, din vicleșug, însă felul vizibil în care se stăpânea să nu mă pipăie pe sub haine a făcut ca mici valuri de șoc să mi se rostogolească prin corp.

Când am ajuns la etajul al cincilea, îmi trăsesese părul pe o parte și îmi dezgolise un umăr, în timp ce-și plimba buzele peste pielea mea.

— Ești atât de fină, a șoptit.

În mod ironic, vorbele lui mi-au făcut pielea de găină.

Cheile îmi zornăiau, în timp ce orbecăiam după încuietoare. Bărbatul a răsucit mânerul ușii și aproape că am căzut amândoi înăuntru. S-a îndepărtat de mine, închizând ușa cu spatele, și m-a tras de mâini către el. Mirosea a bere și a parfum cu șofran și esență de lemn, însă gura lui încă avea gust de pastă de dinți cu mentă. Când gurile ni s-au întâlnit din nou, i-am lăsat limba să-mi alunece înăuntru, în timp ce-mi împreunam degetele după gâtul său.

Mi-a dat jos jacheta de pe umeri și a lăsat-o să cadă pe podea. Apoi și-a slăbit nodul cravatei și și-a scos-o peste cap. În timp ce se descheia la cămașă, mi-am scos maioul peste cap. Sâniile mei au rămas descoperiți doar o clipă, înainte ca părul negru să cadă peste ei, acoperindu-i.

Străinul își dăduse cămașa jos, iar bustul său era o combinație de genetică impresionantă și ani de lucrat intens mușchii, sculptați perfect. Mi-am aruncat pantofii din picioare, iar el a făcut același lucru cu încălțările sale. I-am trecut degetele peste fiecare mușchi proeminent și peste liniile de pe abdomen. O mână o țineam pe nasturele de la pantalonii săi, iar cu cealaltă îl țineam de întăritura groasă de dedesubt.

Mamă! Ce. Sculă. Imensă.

Sunetul ascuțit al fermoarului său a făcut căldura dintre picioare să-mi zvâcnească, practic, implorând să fie mângâiată. L-am cuprins strâns cu degetele de umeri, în timp ce săruturile lui au coborât de la gât, la umeri și apoi, către pieptul meu. În timpul acela, mi-a dat ușor jeanșii jos.

Câteva secunde, s-a oprit și a rămas în picioare, apreciind, pentru un moment, faptul că stăteam complet goală în fața lui. De asemenea, a părut puțin surprins.

— Nu porți chiloți?

Am ridicat din umeri.

— Niciodată.

— Niciodată? a întrebat, implorându-mă din privire să spun că nu.

Adoram felul în care mă privea — un pic uimit, un pic amuzat, dar și copleșit de excitație. Prietenele mele din Chicago ridicau mereu în slăvi aventurile de o noapte, fără obligații. Țasta părea tipul ideal cu care să încerc așa ceva.

Am ridicat din sprânceană, savurând cât de sexy mă făcea să mă simt omul ăsta, care îmi era în totalitate străin.

— Nu am nici măcar o pereche.

M-a ridicat în brațe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul său. Singura bucată de pânză care ne mai despărțea erau boxerii lui gri.

M-a sărutat în timp ce mă ducea spre canapea, iar apoi m-a întins cu grijă pe perne.

— Stai comod? a întrebat, aproape înghițindu-și cuvintele.

Am dat din cap că da, mi-a dat un sărut și s-a dus repede să ia un pachetel pătrat din portofel. Când s-a întors, l-a deschis cu dinții. M-am bucurat că avea el. Chiar dacă m-aș fi gândit să-mi iau eu prezervative, nu aș fi putut anticipa sau spera să pot cumpăra unele de mărimea lui.

Și-a rulat iute latexul subțire peste penis și mi-a atins cu vârful pielea rozalie și delicată dintre picioare. S-a aplecat să-mi șoptească ceva la ureche, dar nu a reușit decât să respire tremurând.

L-am cuprins de spatele ferm și mi-am apăsat degetele pe pielea lui, ghidându-l, în timp ce aluneca în mine. A fost rândul meu să scot un oftat.

El a gemut, apăsându-și din nou gura peste a mea.

După zece minute de asemenea manevre pe canapea, străinul s-a uitat la mine cu o privire frustrată și cu un zâmbet spăsit.

— Unde e dormitorul?

Am arătat spre hol.

— A doua ușă pe dreapta.

M-a ridicat, ținându-mă de coapse, iar eu mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului său. A pășit pe hol desculț, trecând pe lângă cutii, pungi de plastic și teancuri de farfurii și lenjerii de pat. Nu pricepeam cum de putea să nu se împiedice pe lumina aceea obscură dintr-un apartament necunoscut, ținându-și gura peste a mea.

În timp ce mergea, fiind în continuare înăuntrul meu, nu m-am putut abține să nu strig singurul nume pe care-l puteam striga:

— Sfinte Iisuse!

A zâmbit cu gura în continuare lipită de a mea și a deschis ușa, așezându-mă apoi pe saltea.

Nu și-a dezlipit ochii de ai mei în timp ce s-a așezat peste mine. Genunchii îi erau puțin mai depărtați decât și-i ținuse cât timp am stat pe canapea, permițându-i să intre mai adânc și să-și miște coapsele în așa fel, încât să mă atingă într-un loc care-mi făcea genunchii să tremure cu fiecare lovitură. Gura îi era din nou peste a mea, ca și cum așteptarea l-ar fi ucis. Dacă nu l-aș fi cunoscut cu doar jumătate de oră în urmă, aș fi confundat cu dragostea felul în care mă atingea, mă săruta, se mișca peste mine.

Și-a atins obrazul de al meu și și-a ținut respirația, concentrându-se, străduindu-se pentru final. În același timp, încerca să prelungească această călătorie imprudentă și iresponsabilă, dar minunată, în care ne aflam. S-a împins cu o mână în saltea și cu cealaltă mi-a ridicat genunchiul peste umărul lui.

Țineam plapuma cu pumnii încleștați în timp ce el se împingea în mine iar și iar. Jackson nu o avea mică deloc, însă, fără îndoială, străinul acesta îmi umplea fiecare centimetru. De fiecare dată când se îngropa în mine, simțeam un fior de durere fantastică prin tot corpul

și, de fiecare dată când se retrăgea, aproape mă speriam, sperând că nu se terminase.

Cu mâinile și picioarele încolăcite în jurul lui, am strigat pentru a nu știu câta oară de când urcase scările cu mine. Limba îi era atât de puternică și fermă în gura mea, încât știam că mai făcuse asta de multe, foarte multe ori înainte. Asta făcea totul mai ușor. Nu-i păsa destul încât să înceapă să mă judece mai târziu, așa că nici eu n-aveam s-o fac. Odată ce am văzut ce trup se afla pe sub cămașa aceea Oxford închisă la toți nasturii, nu prea mă putea învinui nici dacă aș fi fost trează.

S-a mai împins o dată în mine, iar transpirația i s-a amestecat cu a mea, făcând ca pielea noastră să pară că s-ar fi topit una în cealaltă. Aproape că mi-am dat ochii peste cap din pricina acelei combinații devastatoare de durere și plăcere care mi se dezlănțuia în corp, cu fiecare mișcare.

Și-a întors gura spre a mea și m-am pierdut în gânduri despre cât de pasionale, și totuși moi, îi erau buzele. Fiecare mișcare a limbii îi era calculată, exersată și părea că toate acestea aveau ca scop plăcerea mea. Jackson nu săruta deosebit de bine și, chiar dacă abia îl cunoscusem pe bărbatul de deasupra mea, aveam să duc dorul săruturilor lui interminabile, odată ce avea să iasă pe ușa apartamentului meu, la primele ore ale dimineții — dacă ar fi așteptat măcar până atunci.

În timp ce mi-o trăgea într-un mod extraordinar și necruțător, m-a apucat strâns de coapsă, depărtându-mi și mai mult picioarele, după care și-a lăsat cealaltă mână să-mi alunece între picioare, frecându-mi în cerculețe pielea rozalie și sensibilă cu degetul său mare.

Câteva secunde mai târziu, strigam cât puteam de tare, ridicându-mi șoldurile în căutarea șoldurilor lui și strângându-l de talie cu genunchii, care-mi tremurau. S-a aplecat și mi-a acoperit gura cu a sa, în timp ce gemeam. I-am putut simți buzele căpătând forma unui zâmbet.

După câteva mișcări lente și săruturi delicate, și-a pierdut controlul. Mușchii i s-au încordat în timp ce se împingea în mine, de fiecare dată cu și mai multă putere. Din moment ce îmi oferise un orgasm, într-un mod impresionant, s-a concentrat doar la el în timp ce se împingea mai tare și mai neîndurător în mine.

Și-a înăbușit gemetele în gura mea, apoi și-a pus obrazul peste al meu, în timp ce ajungea la orgasm. Treptat, a rămas nemișcat deasupra mea. Și-a tras sufletul o clipă, după care s-a întors să mă sărute pe obraz, lăsându-și buzele lipite de mine o vreme.

Întâlnirea noastră trecuse de la o aventură spontană la ceva îngrozitor de ciudat în mai puțin de un minut.

Tăcerea și nemișcarea din cameră făceau ca alcoolul să dispară, iar realitatea celor petrecute se răsfrângea asupra mea. În loc de sexy și dorită, ajunseseam să mă simt jenant de înfocată, o partidă ușoară.

Străinul s-a aplecat să mă sărute pe buze, însă eu mi-am aplecat bărbia, trăgându-mă înapoi, ceea ce a părut ridicol, din moment ce încă era în mine.

— Eu..., am început, trebuie să merg devreme la lucru.

M-a sărutat oricum, ignorându-mi expresia jenată. Limba lui s-a împletit cu a mea, mângâind-o, memorând-o. A expirat greoi pe nas, deloc grăbit, după care s-a retras, zâmbind.

La naiba, avea să-mi fie dor de gura lui și, deodată, m-am simțit de-a dreptul penibilă pentru asta. Nu eram sigură că aș fi putut găsi vreodată pe altcineva care să mă sărute în felul acela.

— Și eu. Apropo, pe mine... mă cheamă Thomas, a spus cu blândețe.

S-a rostogolit, relaxându-se lângă mine, cu capul sprijinit în mână. În loc să se îmbrace, părea gata pentru conversație.

Independența mea se ducea pe apa sâmbetei cu fiecare secundă în care străinul începea să însemne mai mult. Gândurile că îi raportam fiecare mișcare a mea lui Jackson mi s-au derulat în minte

precum canalele televizorului. Nu mă transferasem la mii de kilometri distanță ca să fiu înlănțuită într-o altă relație.

Mi-am ținut buzele.

— Eu...

Fă-o! Fă-o sau o să-ți dai palme mai târziu!

— ... nu sunt disponibilă pentru o relație.

Thomas a dat din cap, s-a ridicat și a mers în sufragerie să se îmbrace în liniște. A rămas apoi în ușa dormitorului, cu încălțările într-o mână și cheile în cealaltă. Am încercat să nu mă holbez, dar am făcut-o, ca să-i pot studia fiecare centimetru în parte, să mi-l amintesc și să am fantezii cu el pentru tot restul vieții.

A privit în jos, apoi a chicotit, cu o expresie care nici acum nu mă judeca.

— Îți mulțumesc pentru finalul extraordinar și neașteptat al unei zile de luni de căcat.

A dat să se întoarcă.

Am tras pătura în jurul meu și m-am ridicat.

— Nu e vorba de tine. Tu ai fost extraordinar.

S-a întors către mine, iar pe chipul aflat în umbră i-a apărut un rânjet.

— Nu-ți face griji pentru mine. Nu plec de aici îndoindu-mă de mine însumi. M-ai avertizat în mod cinstit. Nu mă așteptam la nimic mai mult.

— Dacă aștepti o secundă, te conduc.

— Cunosc drumul înapoi. În clădirea asta locuiesc. Sunt sigur că ne vom mai întâlni.

Mi-a pierit culoarea din obraji.

— Locuiești în clădirea *asta*?

A privit spre tavan.

— Chiar deasupra ta.

Am arătat în sus.

— La etajul de mai sus, vrei să spui?